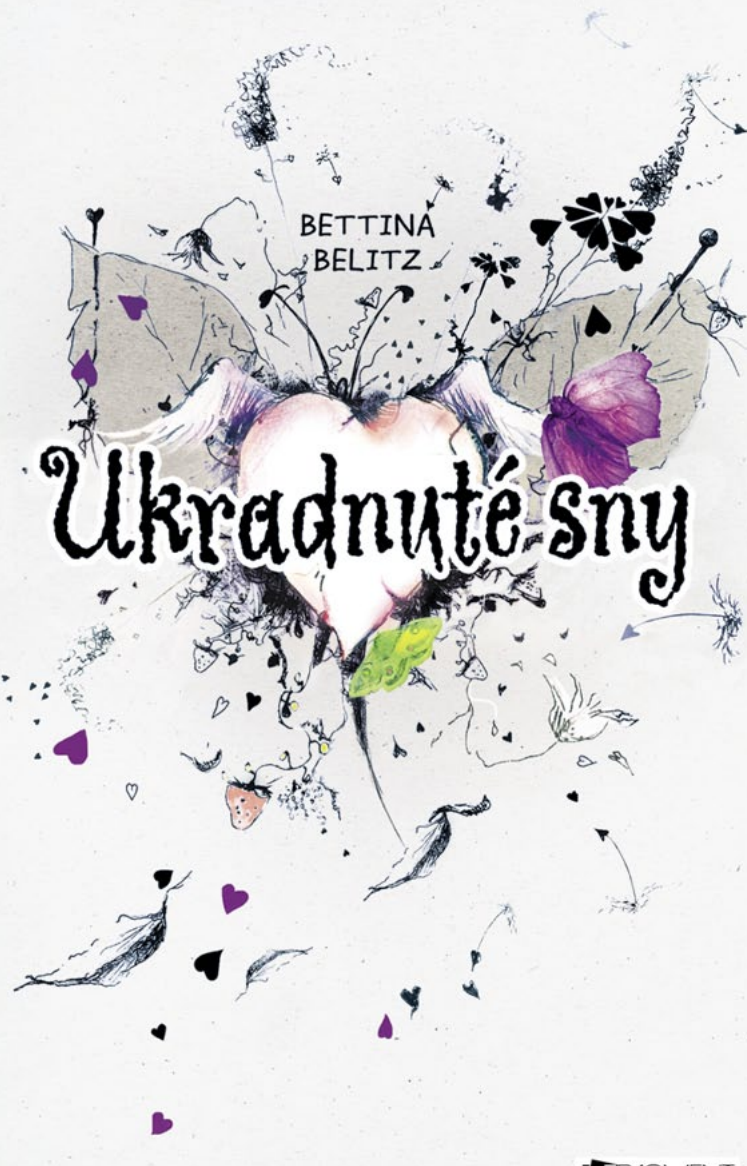

BETTINA
BELITZ

Ukradnuté sny

FRAGMENT

BETTINA BELITZ: UKRADNUTÉ SNY

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Bettina Belitz: Mesačné slzy

Bettina Belitz

Bettina Belitz: Ukradnuté sny – e-kniha

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Ukradnuté sny

Bettina Belitz

*Venujem Guidovi, lebo bez neho by táto kniha nikdy nevznikla, a Miovi,
ktorý bol od začiatku pri tom – na mojom písacom stole,
vedľa neho a s veľkým nadšením aj pod ním.*

PROLÓG

Niečo sa zmenilo. Cítim to. Vzduch je zrazu hebkejší, les zelenší a nočná obloha černejšia. Mesiace plače.

Je tu nová duša. Poletuje ako lapené vtáča. Nepokojná, zúfalá aj náladová. Nežná a divá súčasne. S malými špicatými háčikmi.

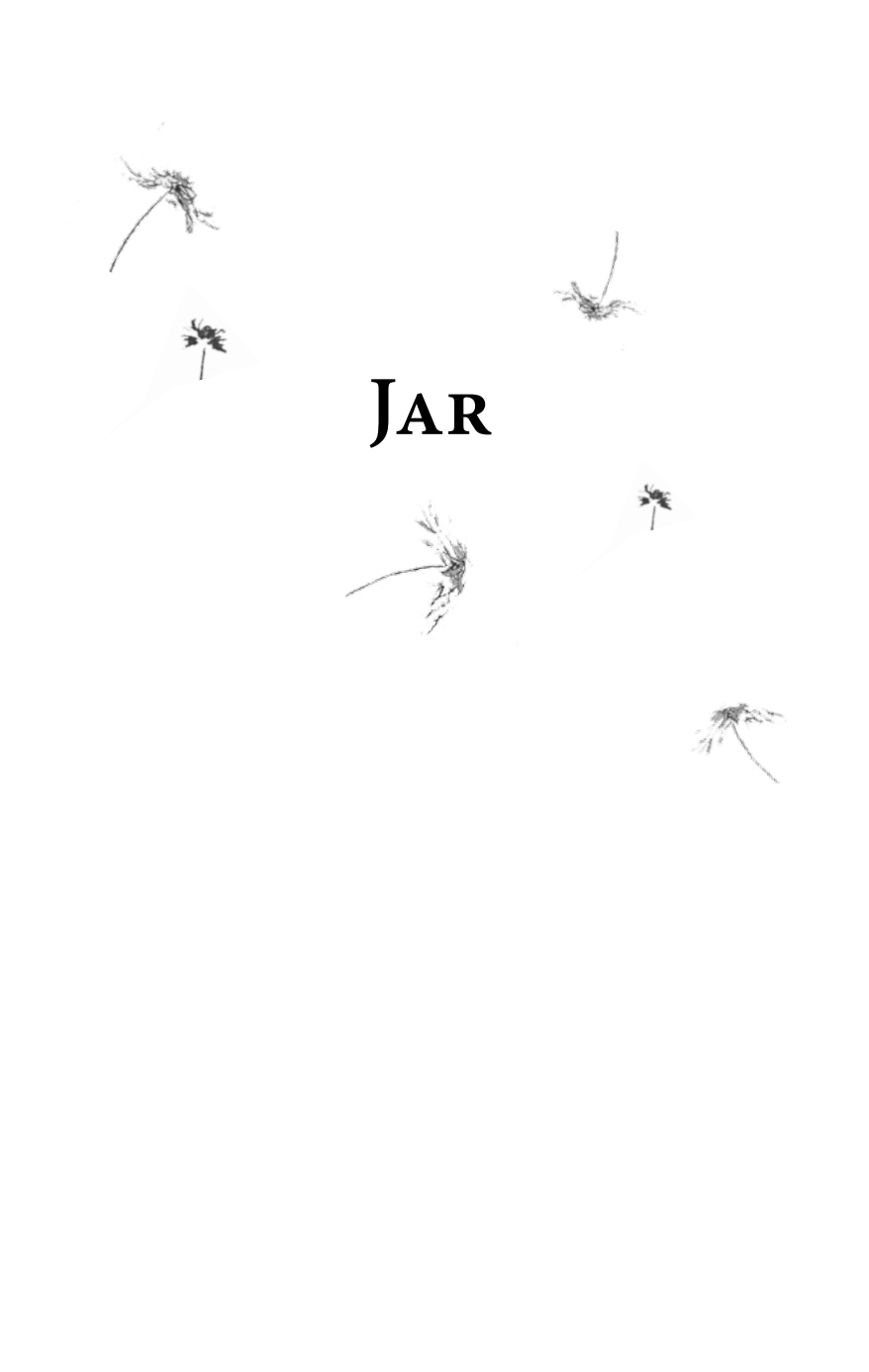
Chutí skvele.

Je to dievčenská duša. Sedím tu hore na svojej ruine, hľadím do temnoty pod sebou a zmieta mnou nepokoj.

Bojujem zo všetkých síl. Každú hodinu, každú minútu a budem bojovať ďalej, kým tá duša nezostarne, neohluchne a nezomrie.

Bojujem.

A prehrávam.

JAR

BEZH LAVO

Teraz. Teraz sa to konečne stalo. Telo mi mäkučko priľnulo k matracu a ja som sa zaborila trošku hlbšie. Iba o pár milimetrov, ale aj to stačí na to, aby mi oťaželi viečka. Myšlienky sa mi navzájom bijú a hnev slabne. Ešte stále som dosť čulá na to, aby som sa tešila na zapadákov, ale priveľmi unavená, aby som smútila za mestom. Ktovie, možno ma čakajú dokonca aj sny. Sny, čo mi poskytnú útechu. Niečo, vďaka čomu aspoň na chvíľu uverím, že som iný človek.

Nemali však čas preniknúť mi až do duše, keď som začula rúzne kroky. „Elisabeth! Prosím.“

Nahnevane som zavrčala. O minútku by ma už ocino našiel v hlbokom spánku. Chvíľu som ho nenávidela za to, že ma vyľakal. Srdce mi bolestivo tlklo, búšilo o hrudnú kosť.

„Nie, neskôr,“ zavrčala som a pretiahla si prikrývku cez hlavu. Či vari nie je dovolené jednoducho si poležať v posteli a na nič nemyslieť? Áno, ešte nebol večer, iba podvečer, ale nedeľný. A ak existuje nejaký deň v týždni, keď by malo byť dovolené spať aj cez deň, tak je to práve nedeľa.

Presne som vedela, čo ocino chce. Vyhrážal sa mi tým hneď po príchode do zapadákov. Chcel, aby som sa naťahovala so škatuľami, do ktorých sme pred sťahovaním všetko poukladali, aby som si prezrela dom a pomohla mu povykladať jeho knihy do políc. Chcel tiež, aby som susedom rozniesla pozvánky na uvítacie stretnutie. Teraz stál pri mojej posteli a pred tvárou pod dekou mi mával niekoľkými obálkami. Neboli to plané hrozby.

Rovnako ako reči o sťahovaní z centra Kolína na rovinatý vidiek a o kúpe tohto domu vo Westerwalde. Keď mi oznámil svoje rozhodnutie,

zasmiala som sa, lebo som to považovala za zlý vtip. Ocino mal totiž dobre zabehnutú ordináciu. Chcel sa však viac zamerať na výskum a psychiatrická klinika v Rieddorfe naliehavo hľadala nového šéfa. Keby si aspoň vyhliadol nejaký dom v Rieddorfe. Ale nie. Keď už, tak už. Ak sťahovanie na vidiek, tak potom na tú najodľahlejšiu samotu. V tejto diere nič nie je. Absolútne nič. Dokonca ani pekáreň. Žije tu maximálne 400 duší a viac ako polovica z nich je zrelá do domova dôchodcov. A meno tohto zapadákovia nie som ochotná ani len vysloviť. Kaulenfeld. Evokuje bitúnok a zabité zvieratá.

Mamine sa ocinov nápad okamžite zapáčil. Po podpísaní kúpnej zmluvy jej očividne padol kameň zo srdca. No a dodnes sa na tomto stave nič nezmenilo. Obaja rodičia sa už niekoľko týždňov správajú ako pubertiaci na prvom školskom výlete. Ja, na rozdiel od nich, sa čoraz častejšie zotvárať vo svojej izbe a rumázgam.

Teraz sa mi to však ocino rozhodol zatrhnuť. Jedným okom som spoza vankúša mrkla von oknom. Ešte stále je svetlo. Síce sa už stmieva, sivá pomaly získava modroantracitový nádych, ale ešte by ma bolo vidieť a každý by vedel, že som cudzia. Oštempľovali by ma ako exotku a veľkomestskú slečinku. Nechcela som, aby si ma obzerali či ma posudzovali. Nikto a nič.

Ocino si vzdychol a vystrúhal grimasu. Kader vlasov sa mu uvoľnila a skončila na koreni nosa medzi obočím. Na čele mu vytvorila tmavé S. Na muža má jednoducho nehanebne krásne vlasy, pomyslela som si už vari po stý raz. Je to nespravodlivé. Také vlasy by mala mať žena. Napríklad ja!

„Elisabeth, nemám chuť o tom diskutovať. Počas všetkých týždňov renovácie si nám ani raz nepomohla. V poriadku, akceptovali sme to. A že dnes celý deň ležíš v posteli, hoci my máme plné ruky práce, no dobre, nedbám. No teraz ťa prosíme, aby si susedom poroznášala do schránok pozvánky. A neviem, čo...“

„Veď to spravím!“ zvolala som otrávene a odhodila som vankúš. „Nikdy som netvrdila, že to nespravím. Chcem si iba trošku... oddýchnuť.“

„Oddýchnuť,“ zopakoval ocino. Ľavým kútikom úst mu pobavene myklo. „A od čoho?“

„O hodinu,“ tvrdohlavo som ignorovala jeho otázku. Odvrátila som hlavu, lebo sa mi zdalo, že do mňa priam vidí. Veľmi dobre vedel, že oddýchnutejšia ani nemôžem byť, lebo v danej chvíli som bola taká plná energie, že so mnou všetci čerti šili. V posteli som totiž nepreležala iba dnešné popoludnie, ale celý víkend. Nuž, musela som dlho trpezlivo čakať, kým sa spánok nado mnou zľutuje. Chýbala mi posteľná ťažoba. Hlavu a myšlienky som mala unavené, ale telu sa už nechcelo len tak vylihovať. Pevne verím, že som to správne odhadla, a o hodinu bude naozaj tma. Chcela som byť čo najnenápadnejšia, ale cudzí človek v dedine tu bol asi taký nenápadný ako slon. Najradšej by som bola, keby ma tento prekliaty rok pred maturitou vôbec nik nevidel.

Rodičia si však očividne vzali do hlavy, že s tunajšími obyvateľmi nadviažu vzťahy minimálne na príbuzenskej úrovni. Akoby sa niekedy vážnejšie zaujímali o našich susedov alebo oni o nás. Vo vedľajšom dome mohol bývať hoci aj Ježiš osobne a ocinom by to ani nepohlo, nanajvýš by mu možno občas zakýval ponad záhradný plot. Ale atmosféra bola dosť mrazivá a ja som nemala chuť púšťať sa s rodičmi do diskusie o ich neexistujúcich priateľoch. V poriadku, mamina nejakých mala, s priateľkami si aspoň telefonovala, písala a občas zašli jedna k druhej na návštevu, ale nikdy sme ich fyzicky nestretli. Moji rodičia si jednoducho vystačia sami, pomyslela som si pri náhlom návale závesti a odrkla si.

„Elisa.“ Ockov hlas už vôbec neznal príjemne a priateľsky. „Neprepínaj.“ Podľa slabého závanu vzduchu na tvári som sa dovtípila, že už znovu máva obáčkami, ale neobrátila som sa k nemu. Bolo to priveľmi nebezpečné. Čo keby trval na tom, aby som sa pobrala hneď. Už predtým, keď sme vystúpili z auta a ja som musela stáť vo vetre a mrznúť, kým mamina vylovila správny kľúč, na susedných oknách sa hýbali záclony. „Fajn. Máš na to jednu hodinu. Pre mňa, za mňa,“ kapituloval ocino. Obáčky mi hodil na posteľ a zmizol.

S búšiacim srdcom som zostala ležať a snažila sa na nič nemyslieť, zatiaľ čo antracitová obloha sa pomaly sfarbovala na modročiernu a pred domom sa oranžovočerveno rozžiarila pouličná lampa. Od hladu mi už bolo doslova zle. Od piatka večera som takmer nič nejedla, a keď som sa posadila, izba sa mi pred očami roztancovala. Rýchlo som sa postavila

na znečitlivené nohy. Napriek boľavým prstom som vkĺzla do čižmičiek na vysokých podpätkoch a prehodila si na seba úpletový kabátik. Bodaj by som od slabosti a žiaľu odpadla, aby ma ocino našiel bezvládnú a najlepšie aj ťažko zranenú – tak ťažko, aby rodičia konečne pochopili, že ma odviekli na nesprávne miesto, a všetko by napravili. Táto myšlienka nebola márna, lebo teoreticky šlo o možnosť, že by som ešte raz stretla Grishu... Aspoň raz by som sa naňho pozrela, aj keby ma on nevidel. Ale tu, v tomto zapadákovom ho už nikdy nestretnem. Neostáva mi nič iné, iba o ňom snívať.

Nie. Dost' už! Nijaký Grisha! Grisha teraz definitívne patrí do minulosti a možno je to to jediné, čo dáva tejto násilnej sťahovačke nejaký zmysel. Nikdy viac ho neuvidím. Tobiasa a ani Grishu. V reálnom živote a ani v myšlienkach.

„Ellie, len žiadne návraty,“ karhala som sa. Snívanie za bieleho dňa som si už dávno zatrhla. Takéto sny vyvolávajú iba zložité pocity a realita je potom ešte nemilosrdnejšia. No a rojčenie s nádychom sebaľútosti je už absolútne tabu. A to s Grishom jednoducho iba bolelo. Sny o ňom zvyčajne ničomu nepomohli, naopak, všetko ešte sťažili, lebo priepasť medzi snami a tým, čo v skutočnosti bolo, ma vždy nanovo pohltila a brutálne rozdrvila.

Nič som poriadne nevidela, lebo do očí sa mi rinuli slzy. Začala som ruku v päsť a zahryzla do nej, aby som sa nerozplakala. Pomaly som sa otočila. Keď sme sem prišli, nevidiac pre slzy som sa hodila na posteľ a mamu som poslala preč. Nadšená mi tu všetko chcela poukazovať a teraz už chápem prečo. Izba je obrovská. Podkrovie, prebudované na štúdio, minimálne štyri razy také veľké ako bola moja stará izba v kolínskom byte. Na troch priečeliach obrovské okná, dohromady šesť, s výhľadom na žalostne malú dedinu. Nad posteľou je šikmý strop a z pravej aj z ľavej strany vidno von. Vedľa stojí skriňa, na druhom konci miestnosti stereo súprava, pohovka a pod dvoma oknami tróni písací stôl. Medzitým všetkým je dosť miesta hoci aj na tanec.

Izba sa mi naozaj páči. Je síce trochu prázdna a priveľká, ale svojsky útulná. Možno pre šikmý strop a robustné staré podlahové dosky zakryté mäkkými pestrými kobercami nepočuť každý dupot.

Napriek tomu sa mi stále nechce veriť, že to naozaj spravili, že ma vytrhli z môjho života a zavliekli sem, na vidiek, kde má byť teraz môj nový domov. Jednoducho sa to nemalo stať. Nie rok pred maturitou. Mohli predsa ešte počkať. Jeden jediný rok. Nikomu by preto nespadla koruna z hlavy.

Jedno leto. Jednu zimu. A ešte jednu zrejme studenú jar. Potom odtiaľto budem môcť odísť. Musím to nejako vydržať.

Možno by som mala zatelefonovať Nicole. Alebo Jenny. Nemyslím si, že by som im chýbala. Vedeli, že sa sťahujeme, a minulé týždne to vyzeralo, akoby sa s tým už zmierili. Jednostaj som bola mrzutá, a tak sa stretávali bezo mňa. Aj tak. Počuť známy hlas. Povedať jednoducho: Čauko. Z vrecka som vylovila mobil. Z displeja sa na mňa vyškieral nápis: *Žiaden signál*. Žiaden signál?

„Dofrasa,“ zakliala som a bežala na druhú stranu štúdia. Stále žiaden signál. Na displeji sa neobjavila ani tá najkratšia čiaračka. Som izolovaná. Krátko, iba na jeden bolestný okamih, som pomyslela na Tobiasa, ktorý sa na mňa cez víkend smutne pozeral a vypýtal si telefónne číslo. Ach, aj tak by z toho nič nebolo: ja tu, on v Kolíne, obaja bez auta. Prvý raz má o mňa nejaký chlapec naozaj záujem a čo sa stane? Prestahujem sa do Hornej Dolnej. Do vyhnanstva.

A teraz ma otec dokonca núti, aby som sa priateľsky predstavila všetkým ostatným vyhnancom. Do roztrasenej ruky som vzala obálky a snažila som sa čo najtichšie zísť po vŕzgajúcich schodoch. Z rodičovskej spálne sa ozýval šťastný smiech a zvuky otvárajúcich a zatvárajúcich sa kufrov. „Tak ja idem!“ zavolala som a zabuchla za sebou ťažké vchodové dvere, takže ak mi aj odpovedali, nič som nepočula. Možno moje slová vôbec nezaregistrovali.

Bola tma. Priveľká tma pre moje citlivé, na svetlo privyknuté oči. Svetlo pouličnej lampy sa už síce medzitým zmenilo na jasnožlté, ale na mokrý asfalt vrhalo iba matný kužeľ. Tvár mi zmáčal drobný studený dáždík a zaliezol mi aj za golier. Všade vládlo mŕtvoľné ticho. Také ticho, až sa mi zdalo, že počujem, ako mi v žilách koluje krv. Vietor utíchol. Ani lístoček sa nepohol, ani trávička.

Popri poľnej ceste, ktorá viedla okolo našej záhrady až na kopec, mera-vo trónil obrovský dub. Konáre sa mu vlhko leskli vo vyblednutom svite

posledného svetla a za ním už cestu pohltila absolútna temnota. Tento strom som si po príchode všimla ako prvý. Mala som z neho stiesňujúci pocit – bezútešnosť zmiešanú so zvedavosťou. Hrubý konár zvláštne odstával. Rástol skoro vodorovne a takmer vôbec sa nerozvetvoval.

„Nechcem vedieť, koľkí na ňom prišli o život,“ poznamenal ocko, keď sa mamina s nadšením dotýkala hrčovitej kôry duba a potom sa oprela o mohutný kmeň a ja som sa začala obávať, že ho obopne rukami alebo okolo neho začne tancovať. Bol to nezvyčajný strom. Osudový dub. Vešali na ňom zlodějov a vrahov. Dnes pod ním bola lavička a jej spráchnivené, napoly zlomené operadlo obrastala vysoká tráva. Dar združenia na skrášlenie životného prostredia.

Ocko bol priam v stave eufórie a nedokázal si odpustiť hrôzostrašný príbeh. Vôbec som netúžila vypočuť si ho. Na tomto konári sa vraj obešil akýsi kňaz, lebo sa zaľúbil do mladého dievčaťa a to potom čakalo jeho dieťa. Odvtedy tu vraj vyčíňa ako bezhlavý jazdec. Aspoň tak sa rozpráva v dedine. Nuž, veď nič iné sa tu ani nedá robiť, pomyslela som si cynicky.

Dobre, mŕtvolý, ktoré sa kedysi hojdali na tomto strome, neboli práve najkrajšia predstava, ale veď to bolo pred stovkami rokov. Teraz tu nanajvýš oddychujú turisti. A temní duchovia sa tu tiež neponevierajú. Videla som iba dve ovce s príšerne špinavými chuchvalcami vlny, čo na zelenej pastvine prežúvali trávku.

Už si moje oči trochu privykli na tmu. Pritiahla som si kabát okolo pása a pustila sa do hľadania domov uvedených na obálkach. Všetky boli celkom blízko a všetky vyzerali tak, akoby v nich žili starí ľudia. Som v stareckom obklúčení.

Iba poslednú adresu som tak ľahko nenašla. „To je celkom na konci Záhradnej ulice,“ spomenula som si na ockove rady. Aký pekný názov pre takú neudržiavanú cestu. Väčšina domov pôsobila opustene. Svedčili o tom nielen zaburinené záhrady, ale aj ostnaté kríky pozdĺž chodníka, vytrčajúce ponad ploty tak ďaleko, až ma poškriabali. Vlana na kabáte sa roztrhla, keď sa do nej zakvačila jedna mimoriadne bezočivá vetvička. Na chvíľu som privrela oči a zhlboka som sa nadýchla. Vari tu nemôžu dať do poriadku aspoň ulice?

No konečne! Posledná adresa a bašta civilizácie. Nad upravenými záhonmi sa vznášajú ľadovomodré motýle z TV shopu („Tie jednoducho musíte mať!“) osvetlené nahromadenou solárnou energiou. Všetky okná boli dôkladne utopené za volánikmi a závesmi. Takže tiež starci.

Vtom sa medzi dvoma záclonami objavila skostnatená ruka. Obálku som náhlivo vsunula do otvoru na schránke. Ak okamžite nezmiznem, otvorí sa dvere a ten niekto sa dá so mnou do reči. A mne do reči nie je.

Zápasila som so záhradnou brámkou, ktorá sa za mnou sama zatvorila. Ruka mi sklzla a udrela som sa o drevený plot. Kľučka na vchodových dverách už pomaly smerovala nadol. Ešte raz som sa načiahla za brámkou a pevne som potiahla. Pánty povolili.

„Hej, slečna!“ ozval sa chrapľavý hlas nepochybne patriaci starému mužovi. Tvárila som sa, že nič nepočujem, a vzala som nohy na plecia. Bože, aké bláznivé. Utekám pred susedmi, ktorí práve od nás, Sturmovcov, dostali milé pozvanie. Tvár mi zaliala horúčava. Srdce mi pod vlhkým kabátom zúrivo a neúnavne bilo. Bežala som na koniec ulice až po prvú zákrutu, kde cesta prechádzala do lesného chodníka. Dedinu som mala za chrbtom.

Bála som sa však vrátiť pri predstave, že starec bude pri svojich solárnych motýľoch trpezlivo čakať, kým si neuvedomím svoj omyl, aby ma potom uniesol do svojho záclonami ovešaného sveta a nútil ma jesť koláče alebo piť čaj. Musím vydržať.

Zavrela som oči, oprela som sa o strom a rozhorúčenú tvár som nastavila drobným dažďovým kvapkám. Nečakaný, dôverne známy zvuk ma bleskurýchle vrátil naspäť do reality. Zmätené som sa pozrela na seba. Líca mokré, kabát na mne visel ako vrece a bolo ho cítiť ovčinou. Môžem ho rovno vyhodiť. Ako dlho tu vlastne stojím?

Znovu som to začula. Tiché, vytrvalé bublanie a mliaskanie a medzitým kvákanie a frflanie, ktoré nás, mňa a Paula, kedysi u starej mamy v Odenwalde každú jar vyhnalo na ulicu. Žaby. Samozrejme. Ropuchy. Hľadali miesto, kde by sa mohli neresiť, a každá chvíľu nejakú priateľku nesie na chrbte. Vyzbrojili sme sa vedrami a vybrali sa zachraňovať žaby pred rýchlymi autami. Keď sme ani jednu nenašli, od sklamania nám vždy vyhrfkli slzy. Niekedy sme ich našli aj tucty a vtedy

sme sledili hore-dole popri ceste, zatiaľ čo starká si o nás robila starosti.

Odvtedy som žiadnu ropuchu nevidela, tobôž sa nejakej dotkla. Hoci takéto dotyky by som radšej prenechala bratovi, ktorý sa zápalisto zaujímal o všetko slizké na tejto planéte.

Tu sa museli sťahovať alebo neresiť tisíce žiab. Ich spev silnel a následne znovu ochaboval. V temnote som napínala zrak, až mi takmer vyhrkľali slzy, a o niekoľko minút som hmlisto rozoznala okolie. Vlhký biotop, čo sme mali na školskom dvore v Kolíne, mi pripadal ako vtip v porovnaní s tým, čo som okolo seba iba tušila. Rozprestierali sa tu rozsiahle močiare. Čiernu lesklú vodnú hladinu narúšala metrová trstina, ktorá vytvárala zložité vzory. Ani som sa nenazdala a už som k nej smerovala. Pôda pod nohami sa mliaskavo poddávala a na podrážky sa mi nalepilo bahno.

Stop. Nesmieš ísť ďalej, prikazoval mi rozum. Zašpiníš sa. Je neskoro večer. Zima. Je to nebezpečné.

Choď ďalej, nutkali ma pocity. Pozri si nejakú žabu. Niečo mi našepkávalo, že pohľad na zeleného skokana ma uteší. Žiadnu žabu som však nevidela. Ešte stále pre mňa nemuzikálne muzicírovali, ale medzi trstinou a zahŕňajúcimi kmeňmi stromov som rozoznávala iba opalizujúce bublinky a riasy unášané vodou.

Aha! Nad stojatou vodou sa čosi zablyslo. Modrasté, rozochvené, potom to prestalo a zhaslo. Zhaslo? Jedno som vedela celkom presne: žaby skákali ťažkopádne, nie rýchlo a trasľavo. A vôbec modrastó nesvetielkovali. A nikdy nezhasli.

Vari ma chce niekto nastrašiť? Ide nebudaj o obľúbený dedinský zvyk, ako prisťahovalcom z mesta nahnať strach? Alebo sa dokonca niekde v húštine skrýva mama s otcom a bavia sa, ako ma s tou fintou s pozvánkami dobehli?

Je tu ešte čosi. Chvejúci sa modrý plamienok. S tichým zasyčaním osvetlil hladinu a znovu sa ponoril do čiernej noci. Okej. Len pokojne. Napomínala som sa, i keď sa priamo pri mne nepríjemne blízko ozýval hlasný mľaskot. Teraz sa otočíš, zmizneš odtiaľto a čo najrýchlejšie sa vrátiš domov. Pokúsila som sa zodvihnúť ľavú nohu. Dobré, bez väčšej

námahy som ju dokázala vytiahnuť z bahna. Močiar ma teda ešte nechce zhltnúť. Napokon, bol to stredonemecký biotop a nie škótska slatina. Napriek tomu som nedokázala odlepiť pohľad od vody. A vtom znovu zablikotal modrastý plamienok, tentoraz za okrajom lesa, a ja som sa zase nevedela pohnúť. Čo to, dočerta, môže byť? S doširoka roztvorenými očami som civela na vodnú hladinu a zatajovala dych. Nie. To predsa nie je možné! Nie, tak toto určite neexistuje. Elisabeth, zle vidíš. Si priveľmi podráždená a ustatá.

Oči sa nechceli odtrhnúť od temnej siluety, ktorá sa týčila z bariny medzi kostrami stromov. Plamienky sa k nej nakláňali, takže sa zableskla nočnou modrou, kým močiar nezahalila absolútna tma a obrys nezhltnula. Zmocnila sa ma triaška a rozklepali sa mi zuby. Klepotali ako spráchnivené kosti.

Potom zavládlo ticho. Počula som, ako močiar buble a vrie, a ako sa v ňom tvoria plynové bubliny. Žaby stíchli, ozýval sa iba stály, žblnkavý šepot, ktorý sa mi zažral do uší.

Zaborené nohy som vytiahla z kľokotajúceho podložia. Stačili dva neohrabané kroky vzad a znovu som stála na chodníku. Štrk sa mi ostrými hranami upokojujúco zabáral do tenkých gumených podrážok čižmičiek. Ani raz som sa neobzrela.

Až keď som so skrehnutými prstami a až na kožu premočená otvorila vchodové dvere a ponorila som sa do tepla domova, dovolila som, aby sa mi v hlave znovu vynoril strašidelný obraz toho, čo sa zjavilo medzi mihotavými modrými bludičkami. Iba kontrast, matná čerň na pozadí hustej šede – postava na koni, nie bez hlavy, ale rozhodne nehlučná, a na môj vkus až priveľmi pripomínajúca ducha.

Oprela som sa o rustikálne omietnutú stenu. Na chodbe už bolo badať mamine stopy. Budila pocit istoty, až som chvíľu nevedela, či sa mám smiať, alebo plakať. Všade viseli obrazy z kolínskeho domu – pekné, pestré výtvarné diela, ktoré raz ocko kúpil kdesi v Karibiku. Medzi ne mama na steny rozvešala svietniky, zrkadlá so známkami patiny a všakovaké nezvyčajné suveníry z ciest, ktoré sme si v priebehu rokov nahromadili. Z kúta na mňa ponad vešiaky dokonca čučal aj strapatý nórsky trol, ktorého som nemala rada ani v Kolíne. Všetko však vyzeralo

dôvernejšie, než som si myslela. Bolo to príjemné a súčasne bolestné. Keď dom zariadili tak ako ten v Kolíne, prečo sme tam rovno nezostali? Vyzeralo to ako v Kolíne. Nebol to však Kolín. Bol to zapadákov.

Zo stuhnutých premrznutých pliec som zvliekla mokrý kabát, zhúžvala ho a hodila do kúta a z nôh som si stiahla čižmy s hrubánskou vrstvou blata.

„Už som tu!“ zakričala som smerom do obývačky, z ktorej sa ozýval štrngot vínových pohárov. Takže oni tam teraz sedia a tešia sa z nového, úžasného života, zatiaľ čo ich dcéru od stresu a súženia trápia halucinácie. Cítila som sa ako omámená a súčasne absolútne hysterická.

Nočný jazdec. Áno, jasnačka. Rozhodne som dosť stará na to, aby na mňa nezapôsobili ockove strašidelné príbehy. Ako by ocino nazval môj stav? Spýtala som sa samej seba pohrdavo. Vidiecka psychóza?

Keď som si bez nálady vzala syrový chlebiček, teplou sprchou vyhnala zimu z kostí a zakutrala sa v posteli, vízia sa znovu objavila a ticho mi defilovala pred vnútorným zrakom. Tancujúce modré svetielka, čierna hladina a kôň so strapatou hrivou, ktorý sa nehýbal, iba na mieste preštopoval.

Z koní som mala nesmierny strach.

Už som takmer spala, keď mi mozog pripomenul, že dnes večer sa ani len lístoček nepohol. Cez deň áno, vtedy poriadne fučalo. V noci nie. Ale konská hriva viala. Pripomínala tenké hady vinúce sa do čiernej ničoty.

Malo ma to znepokojiť. Bola som však vďačná za definitívny dôkaz, že som videla niečo, čo v skutočnosti neexistuje.

Neexistuje nijaký čierny jazdec. Či už s hlavou, alebo bez hlavy.

Neexistuje nijaký jazdec.

Spokojne som sa obrátila na druhý bok a v sne som sa vrátila naspäť do mesta.

VEĽKOMESTSKÁ FIFLENA

„Zjedz niečo, Ellie,“ nabádala ma mama, no nie veľmi dôrazne. Ospalo v župane sedela pri stole s raňajkami, zatiaľ čo ocino si usilovne balil veci do práce. Mamina zvyčajne zaspala, takže raňajky nestíhala. To bol náš spoločný čas s ockom. Ak vôbec. V túto dennú hodinu som bola najradšej sama a práve v lete ocino s obľubou vstával zavčas rána a zmizol do práce. Mama si očividne myslela, že ak tu bude sedieť so mnou, trochu mi to uľahčí.

„Nie som hladná,“ zamrmľala som.

„Ale toto je predsa... naozaj pekné, nemyslíš?“ spýtala sa a zívla si. Vzdychla som si a rozhliadla sa. Nuž áno, v Kolíne sme zimnú záhradu nemali. A asi je to exkluzívne miesto na raňajky, hoci mama raňajky zvyčajne absolvovala v bdelej kóme. Ľudom, ktorí sú ráno duchom prítomní, sa toto miesto musí páčiť. No pod podmienkou, že sa im necnie za domovom, tak ako mne.

Prvé slnečné lúče teplo rozžiarili tmavé, červotočom napadnuté drevo jedálenského stola. Podišiel k nám ocko, postojacky si upil trochu vody a s prižmúrenými očami odkráčal.

„Závesy budú onedlho hotové, už iba dva dni,“ povedala mama a ockovi rozospato pohľadila rameno. „Objednala som aj žalúzie.“

Zahryzla som si do jazyka a odpustila si uštipačný komentár. Nie je predsa slušné vysmievať sa z choroby niekoho iného. Ocko a jeho migrény, to bolo niečo, na čo som si jednoducho nevedela zvyknúť. A už vonkoncom nie na to, že za krásneho počasia sa tie najsvetlejšie miestnosti v dome dôsledne zatemňujú. Čudujem sa, že zimnú záhradu nedal hneď zbúrať.

Ocko skúmal môj prázdny tanier.

„Elisa, zjedz niečo,“ napomenul ma skôr, než mu v tom mama mohla zabrániť.

„Nie som hladná,“ odporovala som zaťato. Ocko mykol plecom a pís-kajúc si odišiel na chodbu. Naozaj som nebola hladná. Namiesto toho mi bolo zle od nervozity a vzrušenia a aj preto, lebo o tretej v noci, keď všade vládlo hrobové ticho, som sa zobudila a nevedela som znovu zaspáť. Bolo to, akoby dom ožil. Odvšadiaľ sa ozýval pukot a vrzgot a vonku panovalo stiesňujúce ticho. Cez dedinu celé hodiny neprešlo ani jediné auto.

Namiesto toho na okraji lesa ustavične škriekal akýsi vták. Bolo to roz-túžené, útrpné volanie, ktoré sa mi zavráťalo do uší a obralo ma aj o po-slednú štipku únavy. Na svitaní spustilo spevavé vtáctvo svoj neznesi-teľne optimistický koncert a mňa trápilo, čo si obliecť. Neklamný znak, že som sa znovu vrátila do reality.

Večerný výlet k močiaru, ktorý bol za denného svetla určite milým rybníkom s leknamí a záružlím, mi pripadal ako zážitok z dávnych čias a za svoje videnie som sa dokonca začala trochu hanbiť. Napokon, boli to iba sekundy, počas ktorých som si myslela, že vidím temného jazdca. A aj keby to napokon všetko bola pravda, možno sa len niekto dlhšie zdr-žal na výlete a práve tam sa spolu s koňom zvrtol, aby sa vrátil. Je na to určite niekoľko vysvetlení. V každom prípade som sa rozhodla na celú záležitosť čo najrýchlejšie zabudnúť a vážne sa venovať problému, čo si obliecť.

Keď sa však o šiestej napokon ozval budík, bola som taká unavená a zmätená, že som len nedbalo siahla po úzkom vlnenom pulóvri a džín-soch. Obula som si čižmy na podpätkoch, všetko doplnila solídnym mej-kapom, poriadnou maskarou a hotovo.

„Dnes ťa môžem vziať so sebou a vysadiť pri škole. Je celkom blízko. Domov sa vrátiš autobusom,“ zavolať ocko z chodby.

„Okej,“ odpovedala som s úľavou. Záblesk nádeje.

V ockovom aute som sa cítila aspoň trochu ako doma. Mlčky som predstierala, že si obzerám krajinu, ale na pozeranie tam toho veľa nebo-lo. Zelený, neprehľadný svet, samé stromy a medzi nimi rozsiahle lúky s trávou až po pás. Nijaké chodníky, nijaké domy ani ulice, okrem tejto úzkej, zle vyasfaltovanej cesty. Celou cestou do Rieddorfu sme sa viezli

pozdlí jedného z mnohých kľukatých potokov s priveľkým množstvom vody, ktorá sa na nížine rozlievala a vytvárala močiare. Všetko bolo zelené a mokré a neveľmi vábne.

Krčovito som prehltala, aby som zahnila nervozitu. Ako na mňa zareagujú noví spolužiaci? Kolín sa mi momentálne zdal byť rajom, ale aj tam to spočiatku bolo všelijaké, len nie ľahké. Potom som pochopila, ako sa prispôbiť, čo mám hovoriť, ako sa obliekať a ktoré záujmy sú cool. Nad čím sa možno vzrušovať a čo je lepšie nechať tak. A že nie je vhodné tešiť sa z dobrých známk, radšej ich treba prejsť pohrdavým ‚Pch!‘. Najlepšie je tvrdiť, že človek odpisoval a vlastne nič nevie.

„Buď jednoducho sama sebou,“ poradila mi mamina na rozlúčku. Nebolo mi však celkom jasné, aké to je: byť sama sebou. Veď som ani len nevedela, čo si mám obliecť. Nuž, jednu výhodu sťahovanie na vidiek predsa len má, pomyslela som si nahnevane. Verím, že tu ma nik nebude volať Lassie, ako to bolo v Kolíne. Och, či som to len nenávidela! Predsa nie som nijaká sučka.

„Pozri, tadiaľto sa ide na kliniku,“ vytrhol ma ocko z ponurých spomienok. „A tadiaľto do školy.“

„Školské centrum. Psychiatrická klinika. Strelecký oddiel,“ stálo na tabuli na križovatke. Skvelá kombinácia, pomyslela som si cynicky.

„Možno by si sa mohla zapísať do nejakého športového oddielu,“ nadhodil ocko akoby mimochodom, keď odbácal k školskému centru.

„Ty by si chcel, aby som športovala?“ zareagovala som pobavene.

Ocko vedel celkom presne, že už ako osemročná som to so športom skúšala. S hanebne malým úspechom som vystriedala sedemnást rozličných druhov činností a po chvíli som prestala, až som napokon nerobila vôbec nič. Pritom sa nedá povedať, že by som nemala talent. Veľa energie som zbytočne minula na boj so strachom, aby som nenahnevala trénera a dávala pozor na spoluhráčov. No a potom prišiel čas, keď som začala robiť jednu chybu za druhou. Posmechu a ústrkov som si naozaj užila.

„A prečo nie?“ chcel vedieť ocko. „Môžeš sa v škole povypyptovať, čo robia tvoji spolužiaci. No a teraz vystúp. Ohlás sa na sekretariáte, tam už o tebe vedia. Veľa šťastia, maličká.“

„Čauko, oci.“ Vyklázla som z auta a chvíľu som mala pocit, že sa mi podlomia kolená. Pozerala som sa na prekvapujúco modernú stavbu. Takže tu budem maturovať, čo znamená, že môžem študovať na výške, a keďže tu celkom iste nijaká univerzita nie je, štúdium je spôsob, ako utiecť do veľkého mesta. Možno do Hamburgu, kam sa vybral môj brat Paul. Vždy sme sa iba harkali, ale teraz mi nesmierne chýba. Jemu je hej. Má dvadsaťtri rokov a môže si robiť, čo chce. A ja? Keď už, tak už. Nemám dokonca ani len nádej, že sa tu niečo zmení a Paul príde len na návštevu. Neprišiel, kým sme bývali v Kolíne, prečo by mal prísť teraz? Aj v tejto chvíli, ako napokon vždy, keď som si spomenula na brata, mi stiahlo hrdlo. Pohádať sa v sedemnástich s rodičmi – fajn. To rozhodne nie je nič nezvyčajné, ale zabudnúť aj na vlastnú sestru? Isteže, zvykli sme sa hádať, ale nebolo to zase až také zlé. A keď mi napísal, bolo to ako list od neznámeho. Akoby mu niekto držal nabitú zbraň na sluche a prinútil ho, aby mi dal o sebe vedieť.

Keď som bežala cez halu a hľadala sekretariát, vôbec nik si ma nevšímal. Ach. Tu je to. S roztrasenými kolenami som sa oprela o pult.

„Elisabeth...“ Hlas mi zlyhával. Odkášľala som si a skúsila to ešte raz. „Elisabeth Sturmová. Som tu nová, v 12. LK biológia, chémia a francúzština.“

„Fíha. To je fakt choré,“ ozval sa nesmierne drzý hlas hneď vedľa. Obzrela som sa a hľadela do dvoch orieškovohnedých očí nad pokrčeným nosom, ktoré patrili chlapcovi v mojom veku. Rifle mu padali takmer až po kolená. Správa, že sa znovu nosia užšie nohavice, na vidiek očividne ešte neprenikla. „Biológia, chémia a francúzština,“ zopakoval s úškrnom a pobavene si ma premeriaval.

„Vytrčajú ti slipy,“ vykľzlo mi z úst a on sa rozrehotal. Sekretárka ku mne pobúrene zodvihla zrak. Začervenala som sa. Dofrasa. Práve toto bol jeden z dôvodov, prečo ma v Kolíne na začiatku medzi seba nevzali. Nevedela som sa kontrolovať, čo vypustím z úst.

„Slečna Sturmová, toto je Benni, váš tútor. Odprevedí vás do triedy a všetko vám tu ukáže. Je jedným zo starších študentov, ktorí dohliadajú na mladších žiakov, a súčasne je aj hovorcom školy,“ vysvetlila mi sekretárka a svoj nesúhlas vonkoncom neskrývala. „A navyše je aj synom starostu,“ dodala dôležite.

„No tak,“ povedala som zdráhavo a obrátila sa k chlapcovi. „Prosím, nech to netrvá dlho. Nikdy som sem netúžila ísť, nikto ma nebude mať v láske, jednoducho si tu iba vybavím maturu.“

Mala mama na mysli toto, keď mi kládla na srdce: „Buď jednoducho sama sebou.“ Som takáto? Ak áno, tak to je prekliato hlúpy nápad byť sama sebou a nič nepredstierať. Vďaka, mami. Benni sa ešte chvíľu škeril, ale oči mu zvažneli.

„Ty si tá z Kolína, však?“

„Áno.“

Previedol ma po chodbách a šikovne sa vyhol prúdu žiakov z nižšieho stupňa, ktorí sa náhlili oproti nám.

„Môžem ti iba poradiť, aby si sa tu veľmi neproducúrovala ako veľkomestská fíflena. To tu nemajú radi.“

„Nejde o to, že by som bola veľkomestská fíflena,“ vyštekla som naňho. „Ide o absolútne zúfalstvo.“

„Ty si teda myslíš, že my sme tu absolútni zúfalcí? Vonkoncom nie. Aspoň ja rozhodne nie.“

Očividne som ho urazila.

„Tak som to nemyslela. Iba som vravela, že ja... Ale to je fuk.“ Cítila som, ako sa mi do očí znovu tísnu slzy, a tak som rýchlo zažmurkala. Všetko som zbabrala ani nie za tri minúty. Klobúk dole.

„Toto je tvoj rozvrh a tu je miestnosť, kde budeš mať dnes ráno prvú hodinu z chemického bloku.“ Nesmelo som nakukla do učebne, kde sedeli takmer samí chlapci a zvedavo si ma obzerali. Od ľaku som sa automaticky stiahla.

„Na začiatku by bolo dobré trochu sa krotiť. Ľudia budú potom k tebe milí a nemusíš sa o to ani nijako pričiniť,“ povedal Benni potichu.

„Naslovovzatý odborník na vidiecky život, čo?“ spýtala som sa kyslo. Zazvonil zvonec.

„Čosi také,“ odpovedal, ale úsmev mu z tváre zmizol.

„Tak mi určite budeš vedieť povedať, či tu v noci húštinou blúdia bezhlaví čierni rytieri,“ vyhrklo zo mňa. Ellie, čo to stváraš? položila som si v duchu otázku. Benni sa na mňa bezradne pozrel.

„Ale iste, každý večer aspoň jeden a ak nezješ všetko, čo ti naložili

na tanier, prídu si po teba a zakopú ťa v lese,“ odpovedal s náznakom súcitu. Keď som sa vkradla do učebne a posadila do voľnej lavice, cítila som sa ako zbitý pes.

„Čaute,“ povedala som slabučkým hlasom chlapcom, ktorí na mňa zvedavo civeli, a sklopila som oči. Nemala som chuť hľadiť niekomu do tváre. Aby ma nevideli. Tak ako včera večer. Ešte nikdy som sa tak netešila z príchodu učiteľa ako v to ráno.

Po šiestej hodine som bola hrozne unavená. Vedela by som zaspať aj postojacky. Samotné vyučovanie nebolo žiaden problém, to nebolo nič nové. Už od základnej školy to bolo tak. Ale keď som prirýchlo zodvihla hlavu, zakrútila sa mi a navyše sa mi jednoducho zatvárali oči.

Benni za mnou prišiel aj cez prestávku a zaviedol ma do školského bufetu. Bol priateľský, ale držal si odstup. Rada by som sa mu ospravedlnila, ale nenašla som odvahu ani správne slová.

„Nevieš o nejakom tichom miestečku, kde človek môže byť sám?“ spýtala som sa napokon.

„Hm. V podstate ani nie. Prečo? Je ti zle? Ak áno, môžeš zájsť za školníkom. Má miestnosť, kde si môžeš na chvíľu aj ľahnúť.“

„Nie, nie je mi zle. Ja... No... Nie je to dôležité, zabudni na to,“ povedala som a statočne a nesmierne opustená som stála na dvore medzi trkotajúcimi skupinkami. Zrejme už miestnou komunitou koluje správa, že som urazila syna starostu, hovorcu školy a študenta, ktorý dohliada na mladších žiakov, a tým aj celú túto mestskú dedinu a odteraz už budem živiť celkom osamote. Či si nejaké to tiché miestečko nájdem, alebo nie.

Teraz mám za sebou prvý deň a horšie to už ani nemôže byť. Ťažkým krokom som sa vliekla na zastávku autobusu. Na mobile som chytila signál iba v škole, kde platí prísny zákaz používania mobilných telefónov. Nedostala som však nijakú SMS, dokonca ani od Nicole či od Jenny.

Najbližší autobus odchádza o pol hodiny. Dosť času, aby som preskúmala bezprostredné okolie školy. Nebolo tam však nič, iba špinavá farma s čierno-bielymi kravami na paši a ďalšie lúky, polia a les. A smerom k centru predajňa spoločnosti Edeka. Stromy vytvárajúce aleju sa zrkad-

lili v kalužiach na štrkovej ceste, ktorá viedla k autobusovej zastávke. Veľkým oblúkom som sa im vyhýbala, aby som druhýkrát nedala zabrať čizmám, ktoré som si večer starostlivo vyčistila.

Vzduchom sa niesla vôňa sena zmiešaná so zápachom hnoja a mačacích výkalov. Tu boli celkom iné pachy ako v Kolíne. Musím priznať, že lepšie. Zápach výfukových plynov z áut som vždy neznášala. Veľkomestská fíflena... Benniho poznámka ma ešte stále štvala. Keby len vedel. Nie som nijaká veľkomestská fíflena. Vyrástla som v Odenwalde, na malom vidieckom predmestí Heidelbergu. Rodičia sa presťahovali do Kolína, až keď som mala desať rokov, lebo ocko tam v centre prevzal ordináciu, ale vtedy som už tak či tak mala ísť na gymnázium – Kolín alebo Heidelberg, to bolo jedno.

Okej, Ellie, buď úprimná, prikázala som si prísne, keď som sa blížila k zastávke a narastali vo mne pochybnosti. Zohralo to svoju rolu. Aj vtedy to bolo čertovsky ťažké. Päť rokov som musela bojovať, aby som si na Kolín zvykla, a potom som si to mohla úbohé dva roky užívať. Všetka námaha vyšla nazmar.

Pozorne som nakukla do ošumelého popísaného prístreška. Dobré. Nie je tu nik. Napriek tomu som sa nechcela obrať o šancu na rýchly útek, a tak som sa neposadila. Lenivé ticho okolia pôsobilo upokojujúco. Dlhé, nekonečné hodiny v škole mi v myšlienkach pomaly bledli.

Únava na mňa nanovo tak nemilosrdne zaútočila, že som takmer nedokázala udržať rovný chrbát. S odporom som sklzla na jedno z troch špi-
navo oranžových plastových sedadiel a začala si trieť spánky. Bolest' hlavy spôsobená napätím – stanovila som zo starého zvyku diagnózu. Vyvoláva ju strach, stres a napätie. Nemala som poruke odskúšaný japonský olej s liečivými bylinkami, a tak som si iba pritisla čelo o chladné kovové dr-
žadlo.

Potom som uprostred víru myšlienok aj napriek únave zacítila, že ma niekto sleduje, no nepodarilo sa mi hneď otvoriť oči. Bolo to, ako keď sa človeku sníva sen, z ktorého by sa chcel zobudiť, ale pri každom pokuse sklzne do ďalšieho, ešte hrôzostrašnejšieho sna, až sa mu napokon poda-
rí zbaviť sa nepríjemných obrazov. Po krátkom násilnom akte som oči síce úspešne otvorila, ale potrebovala som zopár sekúnd, aby som zrak

zaostrila. Zaregistrovala som iba obrovské čierne auto, ktoré zahlo za roh. Nepočula som nič. Vari som tak tuho zaspala? Za bieleho dňa?

Nepříjemný pocit, že ma niekto pozoruje, ma neopustil, hoci v blízkosti nebolo ani živej duše.

Azda mi len po jednom úbohom dni v novej škole, v novom domove nepraskajú nervy! Odfrkla som si. Domov... Nikdy tu nebudem doma!

Spoza ťažkých prízemných oblakov sa nasmelo predieralo slnko. Začala som sa potiť. Na tvrdom sedadle z plastu som sa nepokojne zavrtila. Bola som priveľmi naobliekaná. Oteplilo sa, bolo dokonca sparno. Tak sparno, až som mala pocit, že mi celé telo pokrývajú tisíce drobných kvapôčok. Nenápadne som si pričuchla k pulóvu. Nie, pot zatiaľ necítiť. Dezodorant splnil, čo v reklame sľuboval.

Kde trčí ten prekliaty autobus? Alebo jazdí iba vtedy, keď na zastávke čaká viac cestujúcich, nie iba jedna osamelá študentka? Znovu som vstala a nervózne som korzovala hore-dole. Dokonale sa to hodí. Hrozný prvý deň v škole a potom ešte vypadne aj spoj, ktorý ma ako jediný môže dopraviť do môjho útočiska – obrovskej podkrovnej izby s priveľa oknami. Túžila som zaľahnúť do postele a jednoducho iba hľadiť na strop alebo na oblohu.

Začula som bzukot motora, a tak som sa otočila. Ťažké, hrubé pneumatiky zakvílili na štrku pri zastávke, keď vozidlo náhle zabrzdilo. Nebol to autobus, ale ak sa nemýlim, to veľké auto, čo som pred chvíľou zahliadla. Za tmavými oknami som nikoho nevidela. Dvere vodiča sa pomaly otvárali a z auta sa vysunula špička čižmy. Zrazu sa ma zmocnila zlosť a naštvane som podišla k masívnemu autu.

„Dobrý deň! Neviete náhodou, kedy má ísť ten prekliaty autobus?“ opýtala som sa. Vtom som však zatúžila zmiznúť preč! Uniknúť z tejto situácie, odísť z tohto akože mesta. Najradšej by som vyskočila aj z vlastnej kože. Navyše ma začal obchádzať stiesňujúci pocit, že ma od všadiaľ pozorujú, vidia mi až do žalúdka, i keď šofér bol ku mne obrátený chrbtom. Nepodarilo sa mi ani zaostriť zrak. Po chrbte mi stekal pot.

Špička čižmy sa zarazila. Vydávala som zvuky, ale bol to už iba chrapľavý šepot. Bezmocne som sa prizerala, ako špička čižmy znovu mizne v aute, ruka zabuchla dvere a motor sa dunivo rozbehol. Do holene mi vystrelili

ostré odlietajúce kamienky a do nosa mi uderel smradľavý oblak z prachu, oleja a benzínu.

„Idiot!“ zakričala som a rozkašľala sa. Ovládla som sa, aby som vodičovi neukázala prostredník. Napokon, keď auto zahlo za zákrutu a nezdvorilý človek v ňom ma už zaručene nemohol vidieť, som to predsa len spravila. Zato si ma však všimol niekto iný.

„Elisabeth, prepánajána, čo tu robíš?“ Zmätene som sa obzrela. Nepočula som, ako sa priblížilo naše kombíčko. Ocko sa ležérne vyklonil z otvoreného okna a spýtavo na mňa hľadel.

„Hm. Čakám na autobus, ale ten nechodí, a tak som chcela...“ zajakávala som sa rozpačito.

„Autobus?“ ocko na mňa pochybne zažmurkal. „Elisa, je pol štvrtej a o takomto čase už nejde nijaký školský autobus.“

Pol štvrtej? Vytiahla som rukáv prepoteného pulóvra tak, aby som mu na hodinkách dokázala opak, ale, žiaľ... Bolo pol štvrtej. A škola sa mi skončila o štvrt' na dve. Už som vonkoncom nič nechápala. Vari som tu zaspala? Tak tuho, že som nepočula autobus?

„Nastúp,“ vyzval ma ocko netrepezlivo. Postupne sa za ním vytvárala malá kolóna. Zrazu na ulici panoval čulý ruch a smerom do centra som videla niekoľko ľudí obťažkaných nákupnými taškami. Od supermarketu zaznievalo kvílenie nákupných vozíkov. Otupene som obišla kombíčko a pri nastupovaní som si bolestivo udrela hlavu. V aute takmer nečujne hrali Pink Floyd a na spotenú tvár mi chladivo fúkala klimatizácia.

„Iste som zaspala,“ povedala som neveriacky. „Dnes v noci ma kvárili nočné mory,“ pokúsila som sa vysvetliť otcovi svoje duševné pochody a v tej istej sekunde, keď som vyslovila túto spontánnu výhovorku, mi zrazu všetko zišlo na um. Veď to nie je výhovorka. Naozaj som mala príšerný sen. Nuž, nebol až taký hrozný, ako skôr nezvyčajný. A teraz som tie obrazy cítila priam bytostne blízko, až som si myslela, že sa ich môžem dotknúť – plastické a jasné sa mi vznášali priamo pred očami.

„Čo sa ti snívalo?“ spýtal sa ocko zvedavo. Sny sú jeho koníčkom. Keď k nemu niekto príde na terapiu, musí si viesť denník, do ktorého si zaznamenáva všetky sny, či sa mu to páči, alebo nie. „Veď vieš, že sa hovorí: Čo sa ti prisní v prvú noc v novom domove, to sa aj stane,“ dodal s úsmevom.

„Snívalo sa mi o dieťaťi,“ odpovedala som bezmyšlienkovito. „O malom bábätku.“

„No nazdar!“ poznamenal ocko sucho a zboku sa na mňa skúmavo pozrel – trocha pobavene, trocha podozrievavo. „S tým si daj ešte na chvíľu pokoj, jasné?“

„Nepovedala som, že to bolo *moje* dieťa,“ oponovala som náhlivo a rozhodla sa, že zvyšok sna nikomu nepoviem. Bude iba môj. Celkom tak, ako spomienky na štyri dlhé týždne v novembri, keď som sa v mysli stále trápila, či náhodou naozaj nie som tehotná. To sa ocko nesmie nikdy dozvedieť.

Ale on už bol myšlienkami dávno naspäť pri svojej vede. Bezstarostne šemotil, že všetky dievčatá a ženy v živote občas snívajú o deťoch. A v týchto snoch bol otec dieťaťa často celkom bezvýznamný, ba dokonca aj celkom absentoval – preňho jasný dôkaz, ako málo túžba po dieťati závisí od vhodného muža, ale v skutočnosti je prapotrebou každej ženy. A tak ďalej a tak ďalej.

Ja som ho však skoro vôbec nepočúvala. Ten sen ma načisto opantal. Zavrela som oči a snažila som sa vrátiť naspäť do diania v sne – ovládla ma zvláštna túžba ponoriť sa doň presne na tom mieste a v tej chvíli, keď som sa zobudila. Akoby som mala ešte niečo spraviť, vybaviť, zabezpečiť. Sen bol síce tajomný a temný, no pri pomyslení naň ma premkla priam spaľujúca žiadosť. Poznala som ju z pekných snov, ale nie zo snov, ako bol tento. Mala som už vôbec niekedy takýto jasný, priam realistický sen?

Prekvapene som zistila, že to funguje. Všetko som mala zrazu pred očami, presne tak ako dnes v noci. V sne som scenériu pozorovala zhora a mala som úžasný dar pohybovať sa voľne a nehlučne. Bola som však cudzím nezúčastneným pozorovateľom. Na dianí som sa nijako nepodieľala, iba som tam bola.

Nevedela som odtrhnúť zrak od maličkého dojčťa, ktoré ležalo v kolíske postavenej na jednoduchej dlážke zbitej hrdzavými klincami. Nie, nebola to kolíska, ale krmelec leda bolo vystlaný senom a niekoľkými špinavými handrami. Bolo zima. Veľmi zima. Na šikmom, nahrubo zbitom strope sa vytvárali ľadové kvety.

Dieťa malo iba zopár dní. Tváričku nežnú a pokožku ako priesvitný

pergamen. Viem, ako vyzerajú novorodenci. Ocko ma filmoval priamo v pôrodnej sále tesne po tom, čo som sa narodila. Spravil krátke zábery, ako ma kúpe pôrodná asistentka, šťastnú a vyčerpanú maminu tvár, a potom nasnímal mňa v prvých šatočkách vrátane bielej čiapočky na hlave. Veľmi som nekričala, ale vidno, že som bola zmätená, že mi bolo zima a stále som sa snažila zakryť si oči drobučkými pästičkami.

Bola som však dosť škaredá. Červená a zošúverená. Uši a nos priveľké v pomere k zvyšku hlavy, na ktorej som mala iba niekoľko čiernych kaderí (pripomínali skôr pijavice), a aj tie o niekoľko dní vypadali a uvoľnili priestor hnedasto ryšavému páperiu.

Toto dieťa vyzeralo inak. Jeho pleť bola čistá a priehľadná ako alabaster a v prítmí podkrovia sa jagala. Malo husté čierne vlasy, ktoré sa mätko vlnili a odstávali od hlavy. Rúčky, zovreté v pästičky a zohnuté v lakti, spočívali hneď vedľa ušík, boli dokonalé – ako miniatúry rúk dospelého človeka.

Najnezvyčajnejšie však boli oči: šikmé a veľké, tmavé a jagavé. Ako drahokamy. Dieťa sa nehýbalo. Nepohnuto, s anjelsky pokojným výrazom hľadelo do otvoru v streche, na zimný mesiac v splne. Ten visel priamo nad domom a holú, zasneženú krajinu zalieval slabým modrastým svetom. Aj napriek treskúcej zime a dychu, badateľnému na základe pravidelných pohybov hrudníka nahor a nadol, sa dieťaťu pred noštekou netvorila žiadna para.

Kde má rodičov? Spytovala som sa sama seba vo sne. Kto nechá svoje dieťa samo a bez ochrany v treskúcej zime? Tak, ako to je možné iba vo sne, tíško a nepozorovane som sklzla po schodoch vedúcich na strechu a našla som ich, ako ležia vo veľkej, štvorcovej drevenej posteli. Medzi nimi, zakutrané pri nohách ženy, ležali dve malé deti a spokojne, v bezpečí svojich rodičov odľukovali. Aj otec spal hlbokým a tuhým spánkom. Jasne som počula jeho dych.

Ticho noci preťalo volanie kuvika. Matka sa nepokojne prevalila na chrbát. Tvár sa jej zachmúrila a okolo úst bolo badať výraz príšerného strachu. Roztvorila oči, unavené, sčervenané oči, a vystrašená sa pozrela na schody vedúce vysoko na nezastrešené podkrovie, kde osamote spalo ich malilinké dieťa. Samo, bezbranné a bez ľudského tepla.

Chcela som sa jej spýtať, prečo si dieťa nevzala k sebe, prečo muselo tak osamote ležať a bdieť tam hore. Ale keď som otvorila ústa a chcela som čosi povedať, okamžite som sa prebrala zo sna a v zlomku sekundy som znovu upadla do spánku. Zrejme preto mi sen zišiel na um až teraz.

Ešte stále mi ten sen nedával zmysel. Čo znamenal? Vari ja som to dieťa? Mám pocit, že ma rodičia nechali v šticu? Ocino vravieva, že pocity, ktoré sen v človeku zanechá po prebudení, sú najdôležitejším kľúčom k jeho výkladu. Ešte stále som bola našťavaná, ale určite som si nepripadala opustená. V podstate sme si dobre rozumeli. Jeden druhého sme nechali na pokoji a naše zvláštne dovolenky boli vždy pokojné. Na cestách do divočiny treba držať pokope, to som rýchlo pochopila. Nie, nemala som pocit, že by ma zanedbávali.

Sen vo mne vyvolal skôr akýsi nevysvetliteľný pocit. Chcela som sa doň ešte raz vrátiť, ešte raz sa pozrieť do žiarivých očí batolaťa.

Nie, nebola som to dieťa. Ten sen nemal nič do činenia s mojím životom. Predovšetkým, odohrával sa v inom čase. V ktorom, to neviem, no v tom dome bola iba jedna pec, kde telo zopár balov zlisovanej slamy. Žiadna elektrina či dokonca kúrenie. Táto rodina mala na život iba to najnevyhnutnejšie a múry ich domca boli pospájané z rôzne veľkých kameňov.

Z myšlienok ma vytrhol tvrdý náraz hlavou o sklo. Ocko práve prechádzal cez úzky starý most a naše kombíčko sa hojdalo ako loď na šírom mori. Unavenými očami som sa pozrela na kalnú vodu potoka a zarazila sa. V húštine som uvidela polovicu kamenného mosta, ruinu obrastenú zeleným lišajníkom a machom. Nedokázala som zrak odvrátiť tak rýchlo, akoby som chcela. Musela som sa tam pozerieť. Ruina nebola pôvabná ani romantická, ale zato tajomná.

„Čo je to?“ spýtala som sa zvedavejšie, než mi bolo milé.

„Och, tadiaľto kedysi viedla železnica. Od päťdesiatych rokov sa už nepoužíva,“ vysvetľoval mi ocko zoširoka. „Zachovali sa už iba mosty.“

„Takže únikové cesty sú zahatané,“ zamrmľala som a znovu som z otvorila oči. Sen však bol ďaleko, farby vybledli. Teraz dieťa ležalo pod zrúcaninami mosta na vlhkej, ílovitej lesnej zemi a ja som videla, ako sa k nemu naťahujú moje biele ruky a opatrne ho dvíhajú zo zeme. Dieťa

bolo ľahké ako pierko. Ucho som tuho pritisla na mäkké telíčko, aby som zistila, či dýcha...

„Elisa? Už zase spíš?“

„Nie!“ zvolala som rýchlo a náhlivo som uvoľnila pás, i keď by som rada vedela, ako sa dojča v mojom náručí cítilo... Boli sme však doma. Tichom sa ozýval zvuk pribuchnutých dverí na aute. Na ulici okrem nás nik nebol. Iba vzadu na poľnej ceste sa stará zhrbená žena prechádzala so psom. Keď nás zavetril, otočil sa a zúrivo zaštekala. Čo s načatým dňom? Čo tu mám, prepánajána, robiť, keď si porobím úlohy do školy?

Zrakom som blúdila po našom dome, ktorý som si dosiaľ obzrela iba zbežne – vysoká, hranatá stavba so sedlovou strechou, veľkým dvorom, domčekom, kde je garáž, a obrovským trávnikom. Mama už popri plote založila bylinkovú hriadku a všeličo do nej nasadila. Po celom priečelí domu sa ťahal divý vinič a prečnieval až nad zvetrané okenice okien rozdelených priečkami. To poznám už z Kolína. Striaslo ma, keď som si pomyslela na bezfarebné pavúky, čo žili v listí viniča a občas sa mi zatúlali do izby. Strešné okná ešte listy nezakrývali, ale prvé výhonky sa už snažili zachytiť o okenné parapety.

Záhrada sa na jednej strane končila pri poli, ktoré hraničilo s dusnou večernou oblohou, akoby sa človek po tom stúpaní mal prepadnúť do ničoty. Hore na kopci štyri jablone vystierali listami porastené konáre k matnému slnku ako zmrzačené ruky.

V ušiach mi dunelo ticho.

„Veď sa už pohni, Elisa.“ Zľakla som sa. Ocko stál ešte stále vedľa mňa.

„Alebo sa ti vôbec nepáči?“ spýtal sa, keď odomykal domové dvere.

„Ale áno. Je to len... Nič. Je to okej.“ Naozaj bol okej. A vinič som predsa mohla zostrihnúť.

„Haló!“ zakričal ocko radostne do studenej chodby. Striaslo ma od zimy. „Skončil som skôr! Takto môžem trochu doma pomôcť a svoje penzum si odpracujem neskôr, v noci.“

„Fajn,“ počula som mamin hlas. V pološere chodby sa pred nami vynorila jej kučeravá hlava. „Takže...“ Zarazila sa, keď ma zbadala za ociovým chrbtom. „Ahoj, Ellie. Konečne si doma.“

Ohrnula som nos. Pošteklila ma prenikavá vôňa duseného zeleru. Po-
brala som sa do kuchyne a zodvihla pokrievku na veľkom hrnci, čo stál
na sporáku. Fuj. Zeleninová polievka. S odporom som sa odvrátila. Ten-
to deň už nezachráni ani jedlo.

„Čau,“ povedala som a chcela sa utiahnuť do zimnej záhrady, ale v ces-
te mi stála hromada škatúl zo sťahovania.

„Ellie, musíš prejsť cez obývačku,“ navigovala ma mama z chodby
a potom čosi pošepala ockovi. Ticho sa zasmial.

„Čo sa tu deje?“ spýtala som sa naštvane. V zimnej záhrade to vyzera-
lo ako v neupratanom stane po veľkej párty. Na podlahe boli pootvárané
škatule plné ozdôb, riadu, príborov a obrusov. Polovicu sklenených stien už
zatemnili dlhé tmavomodré závesy. Na vonkajších parapetoch stáli ťažké
terakotové črepníky, do ktorých mama nastrkala mriežky na popínavé
rastliny. Takže ešte viac divého viniča a bezfarebných pavúkov.

„Veľmi pekné,“ zamrmľal ocko, keď z obývačky vstúpil do zimnej zá-
hrady a zvedavo sa obzeral. Podišiel k závesu a lepšie ho zatiahol.

„Nuž, áno,“ povedala som uštipačne. „Je všeobecne známe, že krása je
v oku pozorovateľa. A čo znamená toto?“

Ukázala som na príborník plný tanierov a pohárov vrátane niekoľkých
fliaš vína.

„Opiáš!“ oznámila mama veselo a škatule niekoľkými cielenými po-
hybmi nohou odsunula nabok. „Dnes večer. S našimi novými susedmi.“

Najradšej by som nahlas skríkla: „Nie!“ Prosím, žiadni ďalší ľudia, čo
na mňa budú civieť. Nevydržím to.

„Bezo mňa,“ oznámila som potichu. „Sorry, ale nezvládnem to. Nie
dnes.“

„Ellie...“ vzdychla mama a povzbudzujúco sa na mňa usmiala.

„Musím porobiť kopec vecí do školy a už teraz sa mi zatvárajú oči, lebo
v tomto poondiatom tichom dome sa nedokážem vyspať,“ klamala som.
„Prídem ich pozdraviť a nič viac. Dohodnuté?“

Nepočkala som na odpoveď, schmatla školskú tašku a fičala hore.
Na ten *kopec vecí do školy* som potrebovala presne štyridsaťtri a pol mi-
núty. Všetko som stihla a práce som navyše krasopisne vyčakala, text
rôznofarebne popodčiarkovala a k referátu z dejepisu som dokonca vy-

pracovala aj dátové grafy. Viac som spraviť nemohla. Už aj tak toho bolo viac než dosť.

Nicole a Jenny sa ešte stále neozvali. Vylabila som mobil z tašky. Zase nijaký signál. Displej namiesto toho nepokojne blikotal. Čo sa už aj ten telefón pokazil? Položila som ho na parapet. Na sekundu sa objavil pruh indikujúci signál, potom aparát načisto zhasol. Pripojila som nabíjačku. Krútila som hlavou a prizerala sa, ako sa batéria v nepokojnom rytme zábleskov svetla nabíja.

Neprišmochtala sa však nijaká esemeska. Určite mi obe dávno poslali nejaké správy a tie nedorazili... Snažila som sa predstaviť si, ako sa im bezo mňa vodí. Teraz bolo miesto vedľa nich voľné – vynikajúce miesto rovno pri okne, pekne ďaleko od katedry a tabule. Pýtala som sa, ako dlho potrvá, kým ho niekto obsadí. Nicole a Jenny boli obľúbené, nepotrvá to dlho. A vonkoncom by som sa nečudovala, keby sa tam namiesto mňa usadil nejaký chlapec.

Pristúpila som k jednému zo svojich mnohých okien a pozerala sa von bez toho, aby som niečo chcela vidieť. Zdola sa zase ozýval rachot a hrmot. Ten ustavičný hluk mi liezol poriadne na nervy, no aj napriek tomu som stále zívala.

„Prečo nie?“ zamrmlala som, keď som sa prichytila, ako uprene hľadím na posteľ. Spánok ma zachráni. So škvrkajúcim žalúdkom som sa zakutrala do mäkučkého, voňavého paplóna a stihla som si akurát stiahnuť z vlasov gumičku, keď ma premohla únava.

DIABOL A JEHO KŤ

„A toto je Elisabeth, naša dcéra.“

Ocko ustúpil o tri kroky vzad, chytil ma za zápästie a pritiahol k sebe do zimnej záhrady. Môj plán potichu zdúchnuť teda absolútne nevyšiel.

„Dobrý deň,“ povedala som slušne a načiahla sa za rukami, ktoré sa ku mne vystierali. Zošúverená ruka patrila starcovi s nosom ako repa, ktorý býval naľavo od nás. Žlté prsty žene páchnucej po nikotíne, a vrele ruky staršiemu manželskému páru, on v károvanej košeli a nohaviciach s manžetou, ona v hrdzavočervenom kostýme so sukňou po kolená. Uprostred tejto spoločnosti pôsobila mama so svojimi kučerami a pestrou batikovou blúzkou ako rajské vtáča. Žena v kostýme prelietala zrakom z ocka na mňa a potom zase naspäť.

„Jasná otcova dcéra. To sa nedá prehliadnuť,“ usmiala sa. Keď som jej pustila ruku, mierne sa zachvela. Otvorila ústa, akoby chcela ešte čosi dodať, ale potom ich znovu zavrela. Starec a fajčiarka medzi sebou tlme-ne prehodili zopár slov.

Pozrela som sa na príborník. Obložených chlebičkov a koláčov sa nik ani len nedotkol.

„Vy ste vraj psychiatrom?“ spýtal sa muž v károvanej košeli.

„Áno,“ odvetil ocko pokojne. Rozhostilo sa ticho. Takáto situácia pre mňa nebola ničím novým. Vždy to tak bolo. Len čo ocko povie, čo robí, všetci stratia reč. Akoby sa báli, že im o pár minút navlečie zvieraciu kazajku. Starec si odkašľal a ukázal smerom von, kde sa mladé výhonky viniča v dráždivom tanci s vetrom pritískali o okennú tabuľku.

„Poznám niekoho, kto by vám s tým mohol pomôcť,“ zachrapčal.

„Pomôcť? S čím?“ spýtala sa mama nechápavo.

„S ostrihaním. Ide to raz-dva,“ usmial sa starec.

„Och, ale nám sa to takto páči,“ namietol ocko priateľsky. Starec naňho prekvapene vyvalil oči. Videla som, že fajčiarka naklonila hlavu a zahmleným pohľadom dosť dlho blúdila od ockových širokých pliec až po zadok, ktorý sa markantne črtal pod tenkými nohavicami. Prišlo mi nevoľno.

„Ja... Nuž... Musím sa ísť učiť,“ oznámila som rýchlo a cez kuchyňu som bleskovo prebehla ku schodom, aby ma ockov pohľad neprehovoril ešte chvíľu zostať. Hore som sa poriadne nadýchla. Musím zmiznúť. Okamžite. Ale najmä musím nájsť miesto, kde bude signál, aby som nadviazala kontakt s Jenny a Nicole. Ak mi ešte chvíľu nebude fungovať mobil, tak sa zbláznim. Schmatla som MP3 prehrávač, slúchadlá som si tak rázne zatlačila do uší, až ma to zaboľelo, a zbehla som dolu schodmi.

„Idem sa prejsť!“ zavolala som smerom do obývačky a potom som trochu prihlasno za sebou zabuchla dvere. Prechádzať sa. Priam som nenávidela, keď ma kedysi mamina alebo stará mama po obede vyhnali do nudného lesa. Po jednej a tej istej cestičke sme korzovali ustavične dokola.

Názor som nezmenila: prechádzky sú nudné, ale je to aspoň aká-taká činnosť. Najrýchlejšia cesta do lesa vedie po Záhradnej ulici, kde býva starký s motýľmi na solárnu energiu, ale riziko, že by ma zbadal a znovu by sa mohol pokúsiť vlákať ma do svojho domu, je jednoducho priveľké.

Nie, to sa pustím radšej dolu kopcom smerom k hlavnej ceste (ha-ha) a cez mostík von, do divočiny. Kráčala som rýchlo, s pohľadom sklopeným k zemi. Mama mi ešte včera pošepla, že tu sa ľudia na ulici zdravia a aby som to láskavo robila aj ja. Mne sa to však absolútne prieči. Prečo by som mala zdravieť cudzích ľudí?

Ak zapichnem pohľad do zeme a uši si zaštopľujem slúchadlami, nik mi nemôže vyčítať, že ho nepozdravím. Navyše sa mi zdá dosť nepravdepodobné, že by ma niekto chcel zdravieť. Cítila som, ako tuho zvieram pery. Iste vyzerajú ako tenká čiara a na brade sa mi tvoria malé vrásky. Priam ma tešila predstava, že vyzerám neprístupne, ba dokonca (pre mňa za mňa) hoci aj odporne.

Za mostom som musela pohľad na chvíľu odlepiť od zeme, aby som sa zorientovala, lebo tu sa lesná cestička vidlicovito rozdeľovala. Mohla som ísť po úzkom, nespevnenom chodníku alebo po širokej, štrkom

vysypanej ceste. Zostala som nerozhodne stáť. Mobil mi pri rozhodovaní nijako nepomohol. Podľa indikátora bol dostatočne nabitý, ale displej nepokojne bez signálu blikal. Rozhodla som sa pre nespevnený chodník. Viedol popri potoku a bol taký úzky, že väčšina ľudí by sa iste radšej rozhodla pre širší variant.

Prešla som iba pár metrov a sandále sa mi už zabávali niekoľko centimetrov do vlhkého jemného lístia, zakrývajúceho celý chodník. V hlave som ich pripísala na pomyselný zoznam oblečenia na vyhodenie. Dva páry topánok a jeden vlnený kabát iba za 24 hodín. Zrejme by som sa mala zmieriť s predstavou, že som predsa len veľkomestská fífla, zvažovala som apaticky. Mnohé by sa zjednodušilo. Vreckové by som investovala do lístkov na vlak, cez víkendy by som chodievala na návštevy k priateľom a prenocovala by som u Nicole alebo u Jenny. Prečo ma však tieto myšlienky nedokážu utešiť? Prečo nemám vôbec žiadnu chuť prepať u priateľiek?

Nuž, asi som našťavaná nielen na sťahovanie a všetko, čo s tým súvisí, ale aj sama na seba. Zaťato som napredovala a na prehrávači som nastavila takú hlasitosť, až mi z toho rámusu išlo hlavu roztrhnúť. Začala ma bolieť šija a bolesť sa pomaly šírila smerom k pravej spánkovej kosti, kde rytmicky pulzovala. Nezostať stáť. Kráčať ďalej.

Do oka mi čosi vletelo a zachytilo sa o okraj kontaktnej šošovky. Ruka mi vyletela pred tvár. Oslepená som šošovku posúvala hore-dole a špičkou prsta som si pritom prechádzala po oku. Keby ma videla Jenny, určite by jej už bolo zle pri predstave, aké čertovské bolesti spôsobuje cudzie teleso pod tvrdou kontaktnou šošovkou. Je to, akoby sa človeku do oka zapichla ostrá ihla.

Na druhý pokus som sa komára zbavila. Utopila som ho v slzách a vytiahla von, ale oko ma aj tak bolestivo pálilo a v kombinácii s pulzujúcou bolesťou v spánkoch sa postaralo o trýznivo vyčerpávajúci koncert bolesti. V takomto stave pomôže iba jedno: zavrieť oči a čakať, kým sa rohovka neupokojí. Nechcela som však zostať stáť, a tak som naslepo kráčala ďalej.

Vôbec ma netrápilo, že by som sa pri tomto experimente mohla zrútiť dolu svahom a skončiť minimálne v bezvedomí alebo dokonca ochrnutá

či napoly mŕtva uprostred lesa. Ešte som ani raz v živote neodpadla, ale predstava bezvedomého stavu ma dosť lákala. Už nesnívať... Byť v stave, ktorý je ešte hlbší ako spánok...

Neviem, prečo presne som sa rozkričala (bol to krik, pri ktorom som nevydala ani hláska). V ušiach mi hučala hudba, ale v hrdle som cítila, že kričím. Zrazu toho bolo na mňa priveľa a prirýchlo za sebou: studený psí ňufák na členku, silná mužská ruka, čo ma schmatla za rameno, aby som nespadla, jeho cibulový dych priamo pred mojou tvárou a môj nos na jeho lodénovom kabáte.

Hlucho som naňho čučala. Ústa sa mu hýbali a pery vytvárali nezvučné I a A. Prudkým pohybom som si z uší vytiahla slúchadlá a ruku som vytrhla z jeho pevného zovretia. Ten dotyk sa mi protivil.

„Ľha!“ povedal znova a vychádzkovou palicou ukázal nahor. Nič som nechápala a pozrela som sa nad naše hlavy, kde koruny stromov vytvárali zelenú húštinu. Zamrmlala som čosi na ospravedlnenie. Neviem, čo chcel, čo mi vravel, ale ospravedlnením nič nepokazím. Naširoko sa usmial a pritom vyceril rad fľakatých žltých zubov. Pri nohe mu stál jazvečík, ktorý s vyplazeným jazykom dychčal. Priam prosebne na mňa upieral krvou podliate oči. Jeho pán sa tváril priateľsky.

„Kam tak náhlivo? Mali by ste sa vrátiť! Do najbližšej dediny je to ešte niekoľko kilometrov.“

Mal dobrú náladu a jeho euforický stav bol rovnako neznesiteľný ako stav mojich rodičov. Navyše som bola presvedčená, že mi nemá čo prikazovať.

Bezstarostne si ma obzeral a ústa sa mu pritom rozťahli do ešte širšieho úsmevu. Hoci si riedke vlasy pomádou prilepil na holé čelo, im sa v tej nanútenej polohe akosi nechcelo zotrvať. Vietor ich dvíhal kolmo nahor, stuhnutý prameň sa vztýčil ako anténa.

„Ľha!“ zvolal po tretí raz, a to tak veľavravne, že som nemohla inak, iba znovu nasmerovať pohľad k oblohe. Slnko zmizlo. Nad vrcholkami stromov hrozivo viseli žltohnedé oblaky a v diaľke vibrovali hromy – celkom inak než poslovia nečasu, akých som poznala z Kolína. V Kolíne sa hromy ozývali zhora, zo vzduchu. Tu sa zdalo, akoby tiahli podzemím a prenikali aj tými najmenšími lístôčkami.

Napriek tomu, búrka bola ďaleko a pre mňa nepredstavovala dostatočný dôvod, aby som poslúchla starcovu výzvu.

„Podťe radšej so mnou. Tu vonku je to veľmi nebezpečné. Blíži sa studený front,“ povzbudzoval ma muž na útek vo dvojici.

„Ďakujem, ale musím pokračovať v ceste,“ odsekla som, pretisla sa okolo neho, pričom som sa zaplietla do trnia, lebo som sa chcela vyhnúť ďalšiemu kontaktu s jeho kabátom.

Musím pokračovať v ceste. Aké pochabé. Nevedela som, čo to do mňa vošlo, ale predstava, že by som mala dva kilometre cupitať po uzučkom lesnom chodníku popri enormne priateľskom dôchodcovi a jeho psovi a počúvať pritom jeho zlovestné „íha!“ mi spontánne naháňala väčšiu hrôzu než ďalšie hrmenie, ktoré už neprichádzalo až z takej veľkej diaľky a znovu zatriaslo celým lesom, každou vetvičkou a lístočkom.

Prv, než sa muž dostal k slovu, znovu som si do uší založila slúchadlá a vykročila vpred. Už po troch krokoch som stisla tlačidlo stop a s nervami na prasknutie som načúvala zvukom lesa. Ak predtým spievali vtáky, tak teraz celkom stíchli. Z diaľky sa niesol šum, ktorý som nedokázala nikam zaradiť, a ešte z väčšej vzdialenosti sa duto a zlovestne ozýval ustavičný hrmot a rachot, ktorý občas prehlušilo hlasné zahrmenie. Intervaly medzi jednotlivými dunivými údermi hromu sa skracovali.

Nevidela som nijaké blesky. Aj napriek tomu bolo ťažké rozoznať čo i len kúsok oblohy. Hustý les sa iba pár metrov nad mojou hlavou uzavrel ako zelená kupola. Vzduch bol žltý ako síra a vlhký, takmer nedýchaateľný. Vo vzduchu bolo cítiť zhnité lístie a dážď. Prvá kvapka, veľká a ťažká, ma trafila do chrbta, akoby sa tam zatúlala. Po nej nasledovali ďalšie, veľké ako mince a na tenkých plátenných nohaviciach vytvorili tmavé flaky.

Zastala som a ešte raz som sa započúvala do okolitých zvukov. Šum zosilnel. Prichádzal od všadiaľ: zhora, zdola, zľava aj sprava.

Dokonca sa zodvihol aj vietor. Celkom náhle a taký silný, až som si myslela, že sa musím niečoho chytiť. Bol ľadový a v silných poryvoch kmásal stromy aj kríky. Predo mnou sa vo víre roztancovali lupienky kvetov a lístie, aby ich o chvíľočku obrovské dažďové kvapky strhli na zem.

Ani nie o minútu som bola kompletne premočená. Fučala som, ale svoj

dych som nepočula. MP3 prehrávač som strčila do vrečka na nohavičiach, aby sa nezničil. Nerobila som si však žiadne ilúzie. Predmet číslo štyri na pomyselnom zozname zničeného majetku.

Je to iba dážď, hovorila som si. Silný dážď. H_2O . Nič viac. Jednoducho sa niekam skry, kde na teba nebude pršať.

Takto som búrky riešila v Kolíne. Vždy bol poruke nejaký obchod, domová brána, podzemná garáž alebo niečo podobné. V Kolíne sa však búrky dali aj predvídať. Nad strechami domov sa niekoľko hodín vytváral tmavý mrak hubovitého tvaru, rástol a pri troche šťastia sa vylial až vo večerných hodinách. Zopár bleskov, predvídateľné zahrnenie, krátky lejak – hotovo. Toto tu je čosi celkom iné.

Rozbehla som sa. Ako povedal ten muž: do najbližšej dediny je to niekoľko kilometrov. Do začiatku búrky to určite nezvládnem. Ale tu som ako v obklúčení.

Terén vedľa mňa sa dvíhal príkro nahor: do výšky odvsadial čneli skaly. Buď hladké s ostrými hranami, alebo drobné, porastené machom. Pokúsila som sa vyliezť na menej strmé bralo a rukou som sa zakvačila do chumáča papradia. Neudržel ma, skĺzla som dole a navyše som si zlomila aj necht.

Nie, na to môžem rovno zabudnúť. Bežala som ďalej. Podrážky na sandáloch sa napili dažďovej vody, nasiakli ju ako huba a pri každom kroku vydávali kvikavé zvuky. Musela som dávať pozor, aby som sa nepošmykla a nevyvrtila si členok.

Na druhej strane chodníka šumel a zurčal potok. Z milej riečky sa už stihol zmeniť na pekelnú sivú polievku bičovanú dažďom a vetrom, plnú vírov a perejí, ktorej hladina stále stúpala. Ani cezeň som teda nemohla prejsť a na druhej strane na mňa navyše nečakalo nič iné, iba more stromov ohýnajúcich sa v silnom vetre.

Bežala som a podrážky na sandáloch mi plieskali o spodky nôh. Musí tu predsa byť nejaká chata, aspoň nejaký prístrešok. Nádej, že silný dážď je aj vo Westerwalde predzvesťou konca búrky a nie jej začiatku, na márne kúsky rozbil oslňujúci blesk, čo zubato udrel kdesi nad mojou hlavou. Rátala som: 21, 22, 23. Krátko po tretej sekunde tak silno zarachotil hrom, až mi po ňom prenikavo začalo pišťať v ušiach.

V hlave mi zúrivo vírili myšlienky a ja som sa upäla na ďalšiu nádej: že za druhou zákrutou sa vynorí niečo, čo mi pomôže. Musela som spomaliť, lebo stúpajúca hladina potoka v zákrute podmyla strmý svah. Chodník tu bol široký už len niekoľko centimetrov. Zhlboka som sa nadýchla, chytila sa klzkých konárov akéhosi kra a zákrutu som prešla bokom ako krab.

Aha, zvyšky mosta. Vďaka bohu, to je moja záchrana! Vrhla som sa k ruine a vtisla sa pod zvetrané zvyšky mostného oblúka, chrptom opretá o chladné kamene.

Konečne prístrešie. Ale nanič, ako som o chvíľočku zistila. Voda sa valila zo všetkých strán, kvapkala z kameňov, v podobe malých potôčikov crčala dolu štrbinami a medzi koreňmi na chodníku vyvierala nahor. Napokon chodník celkom zmizol. Bolo tu už iba zopár kameňov medzi nespočetnými vodnými cestami, ktoré sa vlievali jedna do druhej a bez prestania sa rozširovali.

Tu nemôžem zostať. Musím sa dostať nahor, na ruinu, inak mi bude voda čochvíľa siahať až po kolená. A ak sa nemýlim, nebezpečenstvo, že do človeka udrie blesk, je vo vode oveľa vyššie, ako keď sa pritisknem o skalu alebo o kameň.

Takže, naspäť do dažďa. Vietor zúrivo zavíjal a tlačil mi vlasy do tváre, čím mi zakrýval výhľad. Sponku do vlasov som už dávno stratila: číslo päť na zozname, poznamenala som duchapritomne a hneď som si za to vynadala.

Ak budem takto pokračovať ďalej, číslo šesť budem ja.

Medzitým sa tak zozimilo, že som už nedokázala hýbať prstami. Až po niekoľkých pokusoch sa mi podarilo zachytiť o kamenný výčnelok, pomocou ktorého som sa chcela vytiahnuť na ruinu. Zaťala som zuby. Raz, dva, tri. A hop! Noha mi sklzla a úkosom som videla, ako mi jeden sandál odnáša vodný vír. To je fuk. Naboso sa aj tak ľahšie šplhá.

Z roztrasených rúk mi rýchlo unikala sila. Aj napriek tomu som sa vyšplhala až na akési miesto, kde som skončila na bruchu. Pravou rukou som sa pridržala voľajakej starej ohnutej koľajnice. Až sem voda iste nevystúpi a ak áno, tak či onak je prineskoro na záchranu dediny – celá sa ocitne pod vodou.

Je to len dážd, opakovala som si. Dážd, hromy a blesky.

Prekvapivo nezúčastnene som sledovala, ako sa mi okolo holej ruky omotal modrastý lesk. S jemným zasyčaním sa mi vztýčili všetky chlípky a svalmi prebehol hlboký bzukot. Postupoval nahor po nohách, rozliat sa v rukách a potom mi vystrelil do hlavy. Bolel ma každý jeden zub a do očí mi zvnútra vystreľovala nesmierna bodavá sila.

Okolo mňa všetko hučalo a burácalo, hromy udierali jeden za druhým, takže som nielenže nemala čas rátať sekundy, ale ani sa modliť. Dážd, rozlievajúci sa potok a tisíce vodných prúdov sa spojili do mocného hukotu a všade navôkol so zverským škripotom lámali konáre.

Aj napriek tomu som však celkom zreteľne začula dve zaprisahávajúce slová, varovné nutkanie: „Pusti sa!“

Civela som na svoju ruku, ktorá obopínala koľajnicu a ihrala modravou farbou. Pustiť sa? Teraz? To predsa nesmiem! To nemôžem!

Bzukot silnel. Celé telo sa mi chvelo. Ak sa pustím, spadnem dole a vo-da ma strhne. A vôbec, odkiaľ prichádza ten šepot? Či ma azda varuje intuícia? A už mi niekedy v niečom pomohla?

Rozum mi vravel: Nie, no aj napriek tomu som zovretie ruky povolila.

Pustila som koľajnicu a o milisekundu ma oslepilo jasné svetlo. Vlasý rovné ako sviece sa mi na hlave vztýčili a z koľajnice, ktorej som sa ešte pred chvíľou držala ako kliešť, vyletovali snehobiele iskry a ešte zahorú-ca mi pristávali na tvári. Hrom tak ohlušujúco zarachotil, až som na mo-ment stratila vedomie a potom som sa začala klzať nadol a rukami stude-nými ako cencúle som zúfalo hľadala čosi, o čo by som sa mohla zachytiť.

Niečo som našla o pol metra nižšie. Dva malé výčnelky, na ktoré sa dalo postaviť. Boli dosť veľké na to, aby som sa mohla o ne oprieť a udržať sa tesne nad klokotajúcou vodou. Ruky som mala rozťahnuté ako Ježiš na kríži a prsty zaťaté hlboko do štrbín medzi kameňmi. S plačom a lí-com tuho pritisnutým k premočenému murivu som hľadela na potok. „Prosím, nech sa to skončí. Prosím, prosím, prosím,“ nariekala som ako malé dieťa.

O chvíľu prídem aj o posledné sily a potom je po všetkom, udrie do mňa najbližší blesk alebo sa utopím, lebo si neviem predstaviť, ako by som mala plávať v tejto desivej záplave. Napriek tomu som úzkostne hľadela

nadol v nádeji, že zbadám niečo, čo by mi pomohlo uniknúť z tohto pekla. Zmätene som zavrela oči. Na polámaných konároch a vetvách, ktoré unášala teraz už pokojnejšia dažďová voda, sa začal vytvárať ligotavý ľad. Dych mi zamrzal a vytváral svetlosivý opar. Aj napriek tomu ma zvnútra spaľovala horúčava, vďaka ktorej mi po šiji behali príjemné zimomriavky. Zrejme som už mŕtva, len o tom ešte neviem.

Znelo to logicky, lebo potom by tá postava, tá bytosť s mnohými rukami, čo sa ako tmavá silueta vynorila z dvíhajúcej sa hmly a blížila sa ku mne, bol sám diabol osobne a prišiel si po mňa. Pevne som stisla oči a potom som ich znovu otvorila.

Och. Ten diabol mal koňa. A niesol sa na ňom stredom koryta.

Postava v močarisku bola rozmazaná a veľmi ďaleko. Klamlivý neostrý obraz, navyše takmer nehybný. Tento kôň však akoby naozaj galopoval a pekelným tempom smeroval k zrúcanine mosta. Jazdec sedel prikrčený na chrbte zvieraťa čierneho ako najčernejšia noc a jeho srsť sa pri každom skoku nádherne zaleskla. Raz mala modrastý, inokedy červenkastý či striebristý odtieň. Kôň vyzeral nielen neprirodzene veľký, ale aj nadmieru svalnatý.

Hrdo vztýčená hlava sa niesla nad širokou, lesklou hrudou a podkovy mal veľké minimálne ako taniere. Aj napriek tomu sa v tomto nečase pohyboval s gráciou a ľahkosťou.

Jazdcovi som do tváre nevidela. Hoci mal hlavu sklonenú, nevedela som sa zbaviť pocitu, že na mňa hľadí.

Zmizni. Nechaj ma tu zomrieť alebo si ma radšej nevšímaj.

Prineskoro. O chvíľu kôň v plnej rýchlosti narazí do zvyškov mosta a aj do mňa. Alebo ma napadne? Hlavu som vtiahla medzi plecía a zavrela oči, ako som to zvykla robiť, keď sme sa asi tak pred dvesto rokmi hrávali s bratom na skrývačku a keď som ešte verila, že ak ja ho nevidím, nevidí ma ani Paul.

Jasne som počula, ako kôň v pravidelných intervaloch odfrkuje, či ako sa jeho podkovy zabárajú do tenkej vrstvy ľadu na hladine. To nie je možné, mal by sa do vody ponoriť – minimálne po hrud'. Takže znovu mámenie zmyslov. Nuž, nič sa mi teda nestane. Nemôže mi nič spraviť. Nič...

Jazdec ma schmatol tak nečakane, až som od hrôzy vyvalila oči a zalapala po dychu. „Nie!“ chcela som skríknúť, ale hlas mi uviazol kdesi v hrdle. Silným, rýchlym pohybom ma odtrhol od zvyškov mosta, kde som sa ako umierajúci pavúk kŕčovito držala kameňov. Posadil si ma pred seba na koňa a ľavú ruku mi ovinul okolo pásu. Koňovi z nozdier v malých obláčikoch stúpala nahor para, ktorá sa uvoľnila, keď hlasno zaerdžal a na protest sa vzoprel na zadné.

Muž za mojím chrbtom energicky pritiahol opraty a stehnami zovrel vzpínajúce sa zviera. Nepovedal ani slovko, ale kôň okamžite poslušol. Ešte raz sa v zvláštnom tanci pokrútil koldokola okolo vlastnej osi a potom už mätko a plynulo prešiel do cvalu. Okolo nás vytryskovali nahor prúdy vody a vietor mi bičoval tvár.

Netrúfam si odhadnúť, ako dlho sme sa hnali korytom potoka. Možno minútu, možno hodinu. Priveľmi som bola zaujatá snahou, aby som sa v panike neoslintala alebo nevybuchla do hysterického plaču. Okrem toho som podnikla aj zopár neúspešných pokusov prehltnúť hrču, čo mi trčala vo vyschnutom hrdle.

Po celý čas som mala najväčší strach z koňa. Cudzince za sebou, ktorý ma pevne a bezpečne držal a druhou rukou jemne usmerňoval koňa, som sa nebála. Chodník, po ktorom som sa ešte pred chvíľou – v inom čase, v inej galaxii – prechádzala, bol zaliaty vodou. Skalné steny plynulo prechádzali do blatistého, širokého koryta potoka.

Znamená to teda, že to nie je diabol, ale niekto, kto ma zachránil. Tak či tak, aj tento variant záchrany vo mne vzbudzoval poriadnu hrôzu. Vrtuľník alebo vodné lietadlo by mi boli oveľa milšie.

Navyše, záchranca by mal byť podľa mňa trochu zhovorčivejší a priateľskejší. Rozžiarenejší. Nadšenejší. Mať väčšiu radosť zo záchranných akcií. Cudzinec si ma síce k sebe stále tuho pritískal a nespôsobil mi pritom nijakú bolesť, no pripadala som si ako nežiaduca batožina, ktorú treba vziať so sebou, či človek chce, alebo nie, ale potom sa jej hneď pri prvej príležitosti zbaviť.

Nuž a pritom bol môj záchranca nevelmi jemný. Dážď sa medzičasom zmenil na jemné mrholenie. Z húštiny odvsadial stúpala para a videla som, ako voda v potoku opadáva.

Dokonca aj chodník sa znovu vynoril a za každou zákrutou bol o čosi širší. Za nami ešte občas zahrnelo, ale v porovnaní s hromami, ktoré mi prednedávnom týrali ušné bubienky, znel ten hrmot takmer priateľsky.

Muž (alebo to bol chlapec?) minimálnym pohybom ruky a takmer nebadateľným prenosom hmotnosti tela nasmeroval koňa hore svahom a zložil ma späť na zem rýchlejšie, než mi bolo milé.

„Au!“ vyhrklo zo mňa, keď som holou pätou stúpila na ostrý kameň. Vyzerala som ako poriadna hlupaňa: Na jednej nohe beznádejne zničený sandál (pokazený remienok, odlomený podpätok) a druhá noha bosá. Biela štíhla noha ostro kontrastovala so zelenohnedou zemou v lese. Naružovo nalakované nechty pôsobili v kombinácii so striekancami bahna a škrabancami siahajúcimi vysoko nad členky dosť nevhodne. Nemala som však veľa času zaoberať sa takýmito taľafatkami, dokonca ani príležitosť poďakovať sa svojmu diabolskému záchrancovi.

Nezazrela som ani len jeho tvár. Odvrátil sa v tej istej chvíli, keď som k nemu zodvihla zrak. Všimla som si iba končeky tmavých vlasov, čo mu neposlušne vykúkali spod bejzbalovej čiapky, štíhlu postavu a dlhé nohy. Na chrbte frkajúceho koňa trónil tak uvoľnene a samozrejme, akoby bol s tým kolosom zrastený.

„Nabudúce sa častejšie pozri hore,“ povedal stroho a uháňal preč bez akéhokoľvek pozdravu či náznaku pozdravu, aby sa cez gigantický závoj hmly elegantne a ľahučko vytratil z môjho sveta.

„Áno, ďakujem a pekný zvyšok dňa,“ zavolala som za ním jedovato.

Pocit bezpečia a istoty z toho, že ma niekto zachránil, sa už takmer celý pominul, rovnako ako nečas a tmavé mraky, ktoré ustúpili a dali priestor príjemnému podvečernému svetlu. Lichotivé modré tóny dodali jarnú rozprávkovú atmosféru lesu, ktorým sa niesla omamná vôňa mokrej trávy a kvetov.

Korunami stromov sa predieralo zapadajúce slnko a cez opar posielalo na zem teplo. Striaslo ma. Okolo pása som ešte stále cítila pevnú jazdcovu ruku a nahé holene ma svrbeli od nezvyčajného dotyku s konskou srstou.

Ak si správne spomínam, jazdec nemal sedlo. Galop v zúriacom nečase bez sedla... Je to azda jedna z voľnočasových zábaviek obyvateľov vidieka?